

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

‘Ο Λαβαλλάντ πήρε τη θέσι του, μά κι’ αυτός, μ’ ένα χτύπημα της γυναίκας, γυναικας, σαριάστηκε κάτω.

‘Ο Μοντιμέρ σηκώθηκε, αυτός ήταν ο πιο δυνατός. Τά μάτια του έλαμπαν από μέθη και πόθο...

Κι’ άπλωσε τὸ χέρι του... Μά γρήγορα τὸ τράβηξε, ξεφωνίζοντας: Αίμα κυλούσε ἀπ’ αὐτό...

‘Η Ζασέντα κρατούσε ένα μικρὸ καταλανικὸ ἔγχειριδιο, πού τὸ εἶχε τσαβίξει ἀπ’ τὴ μέση της.

Εἶχε τὰ χεῖλη της σφιγμένα, ἀστραπές ἔβγαναν ἀπ’ τὰ μάτια της καὶ τὸ στήθος της χτυπούσε μὲ δύναμι.

—Πίετε λοιπὸν, κύριοι! φώναξε μ’ ἀπάθεια. Κανεὶς δὲν θα μοῦ κρατήρη συντροφιά; Κι’ ὅμως ἐγὼ διψῶ...

Καί, παίρνοντας ἕνα ποτήρι, τὸ γέμισε. Μά, καθὼς ὁ Λαβαλλάντ ἀνασηκώθηκε καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὸ φῶρέμά της, τοῦ τὸ ἄδειασε σὸ πρῶτο πο.

Τὸ θέαμα ἦταν μοναδικό. Μία γυναίκα, μιά μόνη, ἦταν ἐκεῖ ἀναμεσα σὲ ὄλους αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες, πού τὴν ἤθελαν ὅλοι, κι’ αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἀντὶ τὰ φύγη, τοὺς ἀψηφοῦσε ὄλους.

—Πίετε, κύριοι! Πίετε! Γιατὶ σταθήκατε;

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ Ζασέντα ἄρχισε νὰ τοὺς κερνᾷ ὄλους καὶ νὰ πίνει κι’ ἡ ἴδια.

Ἐπειτὰ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ ἕνα τραγουδιὸ τοῦ τόπου. Μέσ’ στὴν περιφορά τοῦ τραγουδιοῦ της, τὰ μαλλιά της λύθησαν, τὸ κοράσι τὴν μισανοῦσε κι’ οἱ ὄμοι της φάνηκαν πὺ τριανταφυλέοι ἀπὸ τὸ χιόνι στίς κορυφές τῶν βουνῶν, ὅταν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος.

—Πίετε, κύριοι! ξανάλεγε καθὲ τόσο. ‘Ο τελευταῖος πού θ’ ἀπομείνῃ ὄρθιος, θὰ γίνῃ ὁ κύριος ἐδῶ μέσα! ‘Οποῖος μείνει τελευταῖος, θὰ γίνῃ δικός μου!

Μά δὲν ἔγινε τίποτε ἡ Βασκέζα, κάνοντάς τους τὴν ὑπόσχεσι αὐτή. Γιατὶ τοὺς ἔβλεπε ὄλους, τὸν ἕνα κατὸν τοῦ ἄλλου, νὰ χλευάζουν καὶ νὰ σαριάζονται ἐπάνω στίς καρέκλες τους ἢ νὰ κυλούν κάτω σὸ πάτωμα, ἀναισθητοί. Κι’ ὁ Γκονζάγκας ὁ ἴδιος κομόταν.

Ἐπει’ ἀπὸ δέκα λεπτά, μονάχα ὁ ‘Οριόλ εἶχε τὰ μάτια του ἀνοιχτά.

—Πιέτο τὸν ὕγειό μου! τοῦ εἶπε ἡ Ζασέντα, προσφέροντας ἕνα ποτήρι ἔχειλο.

Καί, συγχρόνως τὸν πληθαίνασε, πέρασε τὸ χέρι της σὸ λαιμό του κι’ ἔκανε πῶς ἤθελε νὰ τὸ φιλήσῃ.

—Πιέ! τοῦ ξαναεἶπε. Πιέ! Καί σὺ θὰ γίνῃς ὁ νικητής!

‘Ο ‘Οριόλ ἔβλεπε τὸ ποτήρι του καὶ τὸ ἄδειασε. Κατὸν θύλησε νὰ φιλήσῃ τὸ γυμνὸ ὄμο τῆς νέας γυναίκας. Μά δὲν ἠτόρσε.

Ἐνα σύννεφο θόλωσε τὸ μάτια του καὶ σαριάστηκε σὸ πάτωμα.

Ἡ Βασκέζα τότε ἀνορθώθηκε σ’ ὄλο της τὸ ἔπος καὶ δρασκελίσσε τὰ σώματα τῶν φίλων τοῦ Γκονζάγκα, φανακλίνοντας τὸ κοράσι της, πού τῶς ἀνοίξει ἐπιτήδως.

Ἐπει’ ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἔμπαινε μέσα στὴν κάμαρη, ὅπου βρισκόντουσαν ἡ δυὸ νέες αἰχμαλώτες.

—Τώρα μπορῶ νὰ σὰς σώσω! τοὺς εἶπε. Μά γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτό, πρέπει νὰ γίνω ἐμπιστός σας... ‘Αν ἔχετε θλίψεις, πρέπει νὰ μοῦ τῆς πῆτε...

Πρέπει νὰ μοῦ ἀποκαλύψετε τὰ μυστικά σας...

Ἡ ντόνα Κρούζ ἔκρινε ὑποπτα τὰ λόγια αὐτά... Τί συμφέρον μποροῦσε νὰ ἔχη αὐτὴ ἡ γυναίκα, μαθαίνοντας τίς σκέψεις τους, τὰ δνόματά τους, τὴ ζωὴ τους, τὸ σκοπὸ καὶ τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ τους; Μήπως ἦταν ὄργανο τοῦ Γκονζάγκα, πληρωμένο γιὰ νὰ τῆς κἀνῃ νὰ μιλήσουν;

Κι’ ἔμως κυριάζοντας τὴν μέσα σὸ μῖστος ἡ ‘Ατριγγανοπίτ’ ἀκατόλα πῶσο ἀδικο εἶχε νὰ κἀνῃ τίς σκέψεις αὐτές. Ἐβλεπε ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦταν ελικοκρινὴς κι’ ὅτι ἤθελε τὸ καλὸ τους.

Ἡ Ζασέντα, μαγεύοντας τὴ δυσπιστία τους, ἀπευθύνθηκε πρὸς τὴν Αὐγὴ καὶ τῆς εἶπε:

—Μιλήστε ἐσεῖς, δεσποινίς, καὶ κάμετε γρήγορα, γιὰτὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε... Γιὰ ποιὸ λόγο σὰς ὀδηγοῦν στὴν Ἰσπανία;

Μὰς ἀπήγαγα...

Ποῖς... Καὶ γιὰτί... Γιὰ νὰ ἐνεργήσω μ’ ἐπιτυχία, πρέπει νὰ τὰ μάθω ὅλα...

Γρήγορα καὶ χωρὶς δισταγμὸ, ἡ Αὐγὴ ντὲ Νεβέρ τὴν ἔκανε ἐνημέρωτὴ τῆς καταστάσεως. Ἡ Ξενοδόχα ἀκούε προσεχτικὰ τὰ λόγια της καὶ κάθε τόσο πῆγαινε καὶ κολλοῦσε τὸ αὐτὴ τὴν σπύρτα γιὰ νὰ δῇ μήπως ἔρχεται κανεὶς θύροθυς ἀπὸ κάτω.

Κατάλαβε ἔτσι ποιὸς ἦταν ὁ Λαγκαρντέρ, γιὰτὶ ἤθελαν νὰ τὸν δολοφονήσουν, ἔξαρτα, παίρνοντας τὴν Αὐγὴ στὴν ἀγκαλιά της τὴν ἔσφιξε, μὲ τὰ μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα. Κανεὶς ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε δῆ τὴ Ζασέντα τὴ Βασκέζα νὰ κλαίη!...

—Φτώχο παιδί! ψιθύρισε. ‘Οποῖα κι’ ἂν εἶσαι, ἐλπίζω πῶς θὰ σὲ σώσω...

Ἄλθῃς; εἶπε ἡ Αὐγὴ, δὲν ἔερετε ἀκόμα οὔτε τῶνομά μου...

—Μὴ μοῦ τὸ λετε... Φαντάζομαι πῶς θὰ εἶνε πολὺ μεγάλο. Πιστεψετε ὅτι δὲν ἐνεργῶ ἀπὸ συμφέρον, ἀλλὰ μόνο γιὰτὶ μὲ συγκίνηση ἢ δυστυχία σας... ‘Όσα ἤθελα νὰ μάθω, μοῦ τὰ εἶπατε... Αὐτὸ μοῦ φτάνει... ‘Ότόσο, ἔγω κι’ ἐγὼ νὰ σὰς πῶ κάτι...

Πῆγε πάλι κι’ ἀφογκράστηκε στὴν πόρτα.

Φοῦστε λοιπὸν μήπως σὰς ἀκούσουν; ρώτησε ἡ ντόνα Κρούζ.

—Ποῦ εἶνε;

—Εἶνε μεθυσμένοι.

—‘Όλοι;

—‘Όλοι!... Δυσκολεῦτῃκα ὄμως νὰ τοὺς φέρω στὴν κατάσταση αὐτή, παρ’ ὄλο τὸ ναρκοτικὸ πού τοὺς ἔφριξε σὸ κρασί τους... ‘Ακούστε λοιπὸν τί ὄλο ἤθελα νὰ σὰς πῶ... Δὲν πρόκειται μόνο νὰ σῶσω ἐσὰς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους, δηλαδὴ τὸν ἱππότη Λαγκαρντέρ κι’ αὐτοὺς πού τὸν συνοδεύουν...

—‘Ό! ‘Ο Λαγκαρντέρ δὲν φοβάται τίποτε ἀπὸ κανένα, εἶπε χαμογελώντας ἡ ντόνα Κρούζ. Αὐτὸς δὲν λογαριάζει τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀντιπάλων του. Τὸ ἴδιο δὲ συμβαίνει καὶ μ’ αὐτοὺς πού τὸν συνοδεύουν...

—Καί ὄμως, θὰ ἔπρεπε νὰ φοβηθοῦν τὰ πάντα, εἶπε ἡ Ζασέντα, γιὰτὶ σὸ πέρασμα Πάνκορμπο, δηλαδὴ σὸ πὺ ἐπικίνδυνο φαράγγι τῶν συνόρων τῆς Ἰσπανίας, θὰ τοὺς

Ο ‘Οριόλ ὄφωσε τὸ ποτήρι του.

παραμονεύουν πενήτα ληστές και λαθρέμποροι για να τους δολοφονήσουν. Μά θα το μάθουν αυτό από μένα κι' έτσι θα σωθούν.

—Σίγουρα ο Γκονζάγκας πλήρωσε αυτούς τους δολοφόνους; φθύρισε η Αύγη.

—Ποιος είναι ο Γκονζάγκας; ρώτησε η ξενοδόχος.

—'Ο πιο μεγάλος άρχοντας απ' όλους, γάτος, μπρός στον ή ποιο ύποκλιτονα όλοι οι άλλοι.

—'Όχι, δεν ήταν αυτός... Μά ένας ξεραγκισμένος ηλικιωμένος άντρας, που έχει ύποπλο μοῦτρο παλαιαθρόπου...

—Σίγουρα θα ήταν ο Πεϋρόλ.

—'Ισως να λεγόταν έτσι, εξακολούθησε η Ζασέντα Πάτωας, άκουσα όλες τις συνηνοήσεις του με τους κακοποιούς και γι' αυτό ήρθαν να έρρω με δύο φτωχές νέες γυναίκες που υποφέρουν την ύποστηρίξει μιά άλλη γυναίκα, που δεν φοβήθηκε ποτέ τον κήδυνο για τον εαυτό της.

—'Η άγνη, με τη σειρά της τώρα, έσφιξε την ξενοδόχο μέσα στην άγκαλιά της.

—Ευχαριστώ! 'Ω! Ευχαριστώ, κυρία! είπε. Η εὐγνωμοσύνη μου είναι άπέραντη, άφοῦ, χωρίς σε σάς, ο μητρή μου θα σωθή από το θάνατο...

—Αυτό δεν φτάνει, άπάντησε η Βασκεζά. Δεν πρέπει ο κ. ντε Λαγκαρντέ να προχωρήσει ως το πέραςμα του Πάκουρπο, γιατί εσείς θα έσασταν έλευθερες πολύ πριν απ' αυτό...

—Είνε δυνατοί;

—Θά είστε έλευθερες σε μιά ώρα αν ο Θεός μās βοηθήσει! εξακολούθησε η Βασκεζά. 'Ακούστε με... Κάτω απ' αυτό το παγάβρο, βρίσκεται ένα περιβόλι... Θά κατέβετε σ' αυτό από μιά άνεμοσκαλα, που είναι σ' αυτό το μπασόλο... 'Έχετε τη δύναμη να την κατεβήτε;

—Ναί!... 'Ω! Ναί!... φώναξαν η δυο νέες.

—Μέσα στον κήπο, συνέχισε η ξενοδόχος, θα βρήτε τον αδελό μου... Είνε κρυμμένος σ' ένα σιδεντρο, απ' το όποιο θα βγή μόλις πατήσετε στη γή... 'Ακολουθήσατέ τον, χωρίς να πείτε μιά λέξη, χωρίς να τον ρωτήσετε ποῦ σάς οδηγεί... 'Ισως να μείνεται κρυμμένος μιά όλόκληρη μέρα, χωρίς να ήθετε καθόλου τον ήλιον, γιατί η πύλες της πόλεως θα έπιτρούνται και πρέπει να βγείτε από άλλο δρόμο στην έξοχη. Μονάχα, πείτε μου, αν οι άπαγωγές σας, σάς ξεναποήσουν έπειτα από μιά άποπειρα άποδράσεως, θά σάς κάνουν κακό;

—Δεν πιστεύω, κυρία... Δεν θα τολμοῦσαν... Μονάχα η έπιβλεψή τους θα γίνει πῶ άγρηπη...

—Θαυμάσια... Τότε θα σταθήτε σε μιά βασκεζική καλύβα και θάρρω μόνη μου να σάς συναντήσω και να σάς παραδώσω στα χέρια του κ. ντε Λαγκαρντέ.

—'Η Αύγη κι' η ντόνα Κρούζ έκλαιγαν από χαρά, φιλοῦσαν διαδοχικά τη νέα γυναίκα, για να της εκδηλώσουν την εὐγνωμοσύνη τους.

—Τό σχέδιό μου, είπε η Βασκεζά, μπορεί και πρέπει να πέτυχ. Μά πρέπει να προβλέψουμε και μιά ένδοχημην άποτυχία. Τότε οι άπαγωγές σας δεν πρέπει να μάθουν ότι σάς βοήθησα ν' άποδράσετε, γιατί πρέπει να είδοποιήσω τον ήπότη για την ένδρα που τοῦ έτοιμάσαν.

—Τά μάτια της Αύγης είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα, καθώς άπαντοῦσε:

—'Ότι κι' όν συμψή, θά σάς αγαπῶ πάντοτε κι' αν η εὐτυχία ξεναγορήσει κάποτε σε μένα μαζί με την τύχη, δεν θα σάς ξεγάσω.

—Ευχαριστώ, είπε η Ζασέντα. 'Εντωμεταξύ, πηγαίνω να είδοποιήσω τον αδελό μου, ο όποιος σε πέντε λεπτά θα είναι στη θεί σου και θά μείνω μόνη άνόμεσα σ' όλους αυτούς τους μεθυσμένους άνδρες, που θά ευνήνησουν 'Ισως κατά τὰ χαράμματα, με τὸ κεφάλι βαρῶ... Αὐτήν την ώρα, ασφαλῶς θά έχετε σωθή... Τράβηξε τη σχοινένια σκάλα, τη στερέωσε στο παράθυρο και την πέταξε έξω.

—Και τώρα, ο Θεός ἄς σάς προστατεύει, είπε. 'Ισως δεν θα σάς ξεναποῦ... Μά θάγω πάντα τη συνείδησή μου καθαρή ότι έκανα για σάς τὸ καθῆκον μου, για να μπορέσετε να ξεφύγετε από μιά σπείρα άτιμων ανθρώπων και να γίνετε εὐτυχισμένες!

—Τά μαύρα μάτια της είχαν προσηλωθῆ στα γλυκά μάτια της Αύγης. Κρατιόντουσαν από τὰ χέρια κι' η πρηκνηπούλα κι' η γυναίκα αυτή του λαοῦ είχαν μιά μονάχα καρδιά.

—Φιλήθηκαν μιά ακόμα φορά κι' η ντόνα Κρούζ, ηλεύοντας, έτρεξε να πάρη κι' αυτή τὸ μεριδί της από τὰ φιλήματα.

—'Ωρεβουάρ! φώναξε τέλος η Ζασέντα. Θά ξεναποθωῦμε 'Ισως αύριο στο βουνό...

Και ξενακατέθηκε στη σάλλα, όπου ο Γκονζάγκας κι' οι φίλοι του κοιμότουσαν πάντοτε...

VII

ΤΡΕΙΣ ΑΧΤΙΝΕΣ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

—'Όλος ο κόσμος κοιμόταν, έκτεος από έναν. 'Η Ζασέντα όμως δεν άνέλθηθη ότι κάποιος έλειπε από τη σάλλα.

Κι' αυτός ο κάποιος, ήταν ο Πεϋρόλ.

—Μολονότι ο Πεϋρόλ είχε κλείσει από τους πρώτους τὰ μάτια του, αυτό δεν ήταν ώστόσο άπόδειξις ότι δεν κοιμόταν, μά ότι, άπλῶστατα είχε πάψει να πίνη. Οι άλλοι ήθελαν να μείθουσιν, αυτός όμως προτιμούσε να διατηρήσει τη σκέψη του καθαρή και είχε χωρίς άλλο τους λόγους του γι' αυτό.

—Δεν δυοπιστοῦσε καθόλου κατά της Βασκεζας, ούτε κι' υποψιαζόταν πῶς είχε άκούσει όλες τις συνηνοήσεις του με τους λαθρεμπόρους... 'Όχι! Μά ο Πεϋρόλ είναι μὴ λαγωνικό κι' ύποψιαζόταν ότι και άσυήθιστο έπρόκειτο να γίνει έκλειν της νυχτας.

—'Όταν λοιπόν η ξενοδόχος άνέβηκε επάνω, πούλησε τὰ μάτια του, και, χωρίς να ξέρη κι' ο ίδιος γιατί, διευθύνθηκε πρὸς μιά πόρτα, που έβγαζε στον κήπο.

—'Εξω τὸ σκοτάδι ήταν πολύ πυκνό, ώστε μὴ βλέποντας, πήγε κι' έπεσε σ' ένα σωρὸ κοπριάς. Μά αν ο Πεϋρόλ δεν έβλεπε τίποτε νύχρω του, κάποιος άλλος τὸν είχε δῆ... Και φαίνεται πῶς η' παρουσία του έπιστάτη του Γκονζάγκα ήταν πολύ δυσαρεστη γι' αυτόν τὸν άλλο, γιατί μια πηγμένη βλαστημία έξερρε από τὰ γείλη του, ενώ συγχρόνος μαζεύτηκε πίσω από ένα δέντρο...

—Καθῶς ο Πεϋρόλ, βλαστημῶντας κι' αυτός τινάζε τις κοπριές από πάνω του, ξεχώρισε έξασφια μέσα στο σκοτεινό όγκο του παύδογειού ένα παρόθυρο φωτισμένο. Σκιές περιούπαι και ξεναπενοῦσαν άδιόσκοπα πίσω απ' αυτό και αλιουτέρες γυναίκες διαγραφόντουσαν, η μια κατόπι της άλλης, η και η δυο συγχρόνος.

—'Ο Πεϋρόλ δεν άρχισε να τις αναγνωρίσει: "Ήσαν οι αλιουτέρες της Αύγης ντε Νεβέρ και της ντόνας Κρούζ."

—'Ότε η ξενοδόχος είχε πῆ ψέμματα στον τους διαβεβαίωσε ότι η δυο νέες κοιμότουσαν: "Ότε ήταν συνωγός τους."

—'Όχι άπάντησε ο Πεϋρόλ στις έρωτησεις αυτές. Αὐτή η ντόνα Κρούζ είχε παμπόνη... Θά σηκώθηκε και θα έβγηνεσ τη σάλη της μετά την αναγορήσ τη Βασκεζας. "Αν αυτές δεν κοιμότανται τώρα, τί μπορούν να έτοιμάζου; Πεϋρόλ, φίλε μου, είλες καλή έμπνευση που δεν κοιμήθηκες κι' έτσι μού φαίνεται πως θα μάθεις πολλά πράγματα..."

—Και προχωρησε άθόρωθα ως τὸ μέρος του τοιχου, που βρισκόταν άκοιῶς κάτω απ' τὸ παράθυρο, με την έλπίδα ότι θα μπορούσε ν' άκούσει τίποτε... Μά έξασφια, τὴν ίδια στιγμή, κάτι έπεσε από πάνω στο κεφάλι του και τυλιχτηκε γύρω στο κορμί του. 'Ο Πεϋρόλ άναγκάστηκε να κατασάβη μιά τεραστία προσάθεια εθλσεως για να μὴ ξεφανισῆ.

—Συγχρόνος, η σελήνη που τὴν έκρυβαν τα συννεφα φατερῶθηκε για μιά στιγμή. Μά αὐτή η στιγμή έφτασε στον Πεϋρόλ για ν' αναγνωρίσει ότι αὐτὸ που είχε πέσει επάνω στο κεφάλι του, ήταν μιά σκάλα σκοιένια, όπως έπίσης έφτασε και στον άνθρωπο, που ήταν κρυμμένος μεσ' στο σκοτάδι, πίσω από τὰ δέντρα για ν' αναγνωρίσει τὸν Πεϋρόλ.

—'Ε! 'Ε! Έκανε ο τελευτάσος. Τὸ πωγαινανα υπερδῶνεται!... Πούλε τους προήθησε τη σκάλα; Πούλες θά τις βοηθήσει τώρα να κατεβῶν κάτω; Γιατί δεν φαντάζονται να ώρνώσανον μόνες τους αὐτή την καλομελετημένη άποδραση, σίγουρα, ύπόσχει έκει πάνω κάποιος άντρας... Μά ποιος μπορεί να είναι ο άντρας αυτός;

—Και έκανε μιά κίνησι τρώμου. 'Ότσοο, η κρισιμότης της κατασάσεως κι' η έπιθυμία να έυμηρητήση τὸν κύριό του, τὸν έυπόδισαν να τὸ βάλη στα πόδια.

—Και όμως—αυλογοίστηκε για να κάνει θάρρος—πορεί να τα ώρνώσανον δῶ' αὐτὰ μόνες τους. 'Η Αύγη ντε Νεβέρ είναι θαρραλέα κι' η ντόνα Κρούζ 'Ικανή να τολμήσει τὰ πάντα...

—Κι' άμέσως θέλησε να βεβαιωθῆ, αν πραγματικά η δυο νέες ήταν μόνες τους... Για να τὸ εξακριβώση αὐτό, δεν είχε, παρά ν' άνέβη τη σκάλα. Πάτησε λοιπόν τὸ πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι κι' άρχισε ν' άνεβαίνη. Μά μόλις άνέβηκε ξεφτερό σκαλοπάτι τὸ φεγγάρι φάνηκε πάλι και τὸν πλημμύρισε φῶς.

—Στάθηκε άμέσως κι' έπνιξε μιά βλαστημία. Τὸ φῶς αὐτὸ τὸν στοχοώρουσε, δεν πρόφτασε μάλιστα να δῆ δυο κεφάλια, που ήταν σκυμμένα στο παράθυρο και που τραβήχτηκαν μέσα μὸ-

λις τὸν ἀναγιόρισαν... Ἦσαν ἡ Αὐγὴ κ' ἡ ντόνα Κρούζ...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή κάποιος ἄλλος ἀνέθηκε τὴ σκάλα, πίσω ἀπ' τὸν Πεϋρόλ. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπ' τὰ δέντρα. Φορούσε πέδιλα, δὲν ἀκούγονταν καθόλου καὶ σκαρφάλωνε σὰν ἀγριογάτος.

Κι' ὁ Πεϋρόλ ἔνοιωσε ἔξωφανα τὸ χέρι του νὰ τὸν ἄρπάζει ἀπὸ τὸ λαϊμό, νὰ τὸν σφιγγῇ σὰν τανάλια καὶ τὰ νύχια του νὰ χώνονται μέσα στὸ κρέας του. Χωρὶς νὰ μπορῆσι νὰ βγάλῃ οὐτὴ μιά κραυγὴ, παράτησε τὴ σκάλα καὶ σωριαστῆκε καταγῆς ἀναίσθητος.

Ἔλεγε αὐτὰ γίνηκαν σὲ λιγώτερο διάστημα, ἀπ' ὅσο χρειάστηκε γιὰ νὰ τὰ γράψουμε καὶ μὲ μιά καταπληκτικὴ ἐπιδειξιότητα ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ποὺ παραμόνευε πίσω ἀπ' τὰ δέντρα καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Ἀντώνη Λαχό, τὸ ἀδελφὸ τῆς Ζασέντας.

Ὅταν ξεφορτώθηκε τὸν Πεϋρόλ, αἰγούρας πειὰ ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐνοχλοῦσε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, ὁ νέος ἐξακολούθησε γαλήνια τὴν ἀνάσασί του πρὸς τὸ παράθυρο.

—Ἐλάτε, εἶπε γλυκά, ὄχι ἐφάσσε σ' αὐτό.

Μὰ ἡ δυὸ νέες ἔβγαλαν μιά κραυγὴ, νομίζοντας πὼς ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὸν Πεϋρόλ. Ἡ ντόνα Κρούζ μάλιστα ἔπραξε μιά κἀρέκλα, κι' ὤρμησε μπροστὰ γιὰ νὰ χτυπήσῃ...

Μὰ συνήλθε γρήγορα ἀπ' τὴν πλάνη της. Συγχρόνως ὁμως ἀντέληξε ὅτι ἡ Αὐγὴ εἶχε λιποθυμήσει.

Ὁ Ἀντώνης Λαχὸ πήδηξε μέσα στὴν κἀμαρὰ καὶ τράβηξε τὴ σκάλα. Ἐπειτα ἄρπασε νὰ ζητᾷ κάποιο τσιγαρό, ποὺ θὰ συνέφευγε τὴν Αὐγὴ. Μὰ δὲν βρῆκε τίποτε, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κατέβῃ κάτω γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ του.

—Τόσο τὸ χειρότερο! εἶπε. Πρέπει νὰ βιαστοῦμε, γιὰ τὴν ἀλίγο θὰ εἶνε ἀργά. Ἡ ὁροσία τῆς νύχτας θὰ τὴ συνεφέρῃ.

—Ποῦ εἶνε αὐτὸς ποὺ ἀνέβαινε τὴ σκάλα; ρώτησε ἡ ντόνα Κρούζ.

—Κάτω, σ' ἔλεινὴ κατάσταση.

—Νεκρὸς;

—Ἴσως... ἀπάντησε ὁ νέος μὲ γαλήνη. Τοῦ ἔσφιξα τόσο δυνατὰ τὸ λαϊμό, ὥστε μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνῃ... Ὡστόσο, δὲν εἶμαι βέβαιος...

—Ἐπρεπε νὰ τὸν σκοτώσετε! εἶπε ἡ Ἀτσιγᾶνα ἄγρια.

—Ὅχι!... ἀπάντησε ὁ Ἀντώνης Ἄν τὸν σκότανα, οἱ σύντροφοί του θὰ ξεθυμᾶναι στὴν ἀδελφῆ μου καὶ δὲν θὰ βριακόμουν ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπιστώ...

—Ἔχετε δίκιο... Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ πάθῃ κανὲν κακὸ ἢ ἀδελφῆ σας ἐξ αἰτίας μας.

Χρειάστηκε ἀρκετὴ ὥρα, ὡς ὅπου νὰ συνέλθῃ ἡ Αὐγὴ. Ὁ Ἀντώνης ἐνωμεταξύ, παρακολοῦθουσε μὲ ἀγωνία ἀπὸ τὸ παράθυρο τί γινότανε κάτω. Φοβόταν μήπως συμβῆ τίποτε, ποὺ θὰ ματαίωζε τὴν ἀπόδρασι.

Τέλος, ἡ Αὐγὴ ἀνοίξε τὰ μάτια.

Μὰ ὅταν προσπάθησε νὰ σταθῆ ὄρθια, εἶδε πὼς τὰ πόδια της δὲν τὴν κρατοῦσαν.

Ὁ Ἀντώνης ἔριξε πάλι τὴ σκάλα κάτω.

—Μπορεῖτε νὰ κατεβῆτε μόνι; ρώτησε τὴ ντόνα Κρούζ.

—Ναι, ἀπάντησε ἐκεῖνη κι' ἐπρόσθεσε, δείχνοντας τὴν Αὐγὴ:

—Μὰ αὐτὴ;

—Τὴν ἀναλαμβάνω ἐγώ... Ἀκολουθήστε με...

Καί, παίρνοντας τὴν Αὐγὴ στὴν ἀγκαλιά του, δρασκελίσε τὸ παραθύρο καὶ σὲ λίγο βρέθηκε κάτω. Ἡ ντόνα Κρούζ δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὅταν ὁμως βρέθηκε κάτω, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἀντώνη, ποὺ μετέφερε τὴν Αὐγὴ, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὰ ἔδαφος γύρω της στὴ βᾶσι τῆς σκάλας. Ἡ ἔρευνά της βριστῆξε ἀρκετὴ ὥρα. Μὰ δὲν βρῆκε τίποτε.

—Δὲν θὰ τοῦ σφίξατε ἀρκετὰ τὸ λαϊμό, εἶπε στὸ αὐτὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ζασέντας, ὅταν τὸν συνάντησε σὲ λίγο. Ὁ Πεϋρόλ ἔξαφανίστηκε.

Ἄν τὸ σκοτάδι δὲν ἦταν τόσο πυκνὸ, ἡ ντόνα Κρούζ θὰ ἔβλεπε τὸ μέτωπο τοῦ νέου νὰ σκοτεινιάζῃ.

Θὰ πῆγε χωρὶς ἄλλο νὰ ἐμπνησῇ τοὺς ἄλλους, εἶπε. Ἄν ἦ- ἔρα πῶς θὰ τὸν εἰρῆσια ἀκόμα στὸν κῆπο, θὰ τὸν σκότανα!... Μὰ δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμα...

—Τότε ἄς φύγουμε γρήγορα! εἶπε ἡ ντόνα Κρούζ.

—Ἰιάστε τὸ μπράτσο μου κι' ἀκολουθήστε με!... ἀπάντησε ὁ Ἀντώνης.

Καὶ κρατώντας πάντοτε τὴν Αὐγὴ καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ ντόνα Κρούζ, διευθύνθηκε πρὸς ἕνα πηγάδι, ποὺ ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ κῆπου. Ἐκεῖ στάθηκε καί, δρασκελίζοντας μὲ τὸ φορτίο του τὸ στόμιό τοῦ πηγαδιοῦ, εἶπε στὴ ντόνα Κρούζ:

—Μεῖναιτε ἐδῶ μιά στιγμὴ...

Θὰ ἀνέβῃ σὲ λίγο νὰ σᾶς πάρω καὶ σᾶς... Πάντως, ἂν φτάσῃ

οἱ ἀπαγωγεῖς σας πρὶν μπορῆσαι νὰ ξαναβῶ, πηδῆχτε ἀδίσταχα ἐδῶ μέσα κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι ἀπὸ κάτω γιὰ νὰ σᾶς δεχθῶ σὴν ἀγκαλιά μου...

—Ναι... Θὰ πηδῆξω... Δὲν πειράζει κι' ἂν σκοτωθῶ... Φτάνει νὰ σώσετε αὐτὴν...

Ὁ Ἀντώνης τῆς φίλησε τὸ χέρι, πρὶν ἀρχίσει νὰ κατεβαίνει στὸ ὑπόγειο. Αὐτὴ ἡ θαρραλέα κι' ἐνεργητικὴ νέα τοῦ ἄρσε.

Πατώντας τὰ πόδια του στὶς προεξοχὲς τοῦ τοίχου, κι' ἄρπάζοντας μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του τοὺς γάντζους, ποὺ ὑπῆρχαν κατὰ διαστήματα, ἄρχισε νὰ κατεβαίνει ἀργὰ μὲ τὸ φορτίο τοῦ μέσ' στὸ πηγάδι.

Πρὸς τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ, ὑπῆρχε ἕνα ἀνοιγμα, ποὺ μόλις ἔφτανε γιὰ νὰ περάσῃ ἕνας ἄνθρωπος μόνος. Ὡστόσο, ὁ νέος μὲ ἀπειρες δυσκολίες, κατῴρθωσε νὰ τὸ περάσῃ μαζί μὲ τὴν Αὐγὴ καὶ νὰ τὴν ἀποθέσῃ ἐκεῖ καταγῆς. Ἡ φτωχὴ νέα ἔτρεψε σύγ- κορη.

—Μὴ φοβᾶστε τίποτε, σᾶς ἰκετεύω! τῆς ψιθύρισε.

—Δὲν φοβᾶμαι... τοῦ ἀπάντησε, Κρῦωνα...

—Περιμένετε μερικὲς στιγμὲς... Πᾶν νὰ φέρω τὴ φίλη σας.

Ἀνέθηκε πάλι, ἄρπασε τὴ ντόνα Κρούζ, ποὺ τὸν περίμενε καθισμένη στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ κατέβηκε πάλι.

Ὡστόσο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν, τὸ φεγγάρι φάνηκε γιὰ τρίτη φορὰ καὶ φώτισε τὸν κῆπο.

Ὁ Πεϋρόλ, ἐνωμεταξύ, ἐξουθενωμένος ἀπ' τὸ χτύπημα τοῦ Ἀντώνη, εἶχε συρθῆ ὡς τὸ σῦεντρο, ὅπου ἔταν κρυμμένος προηγουμένως ὁ ἀντίπαλός του. Δὲν κατόρθωσε νὰ προχωρήσῃ πῶς πολὺ κι' ἔμεινε ἐκεῖ ἐξαπλωμένος φαρδύ- πλάτους, μὲ τὸ λαϊμό του φλογισμένο, χωρὶς δυνάμεις, σασκατεμένος σ' ὅλο του τὸ κορμί...

Εἶχε ὅπως καταρθῶσει ν' ἀκούσῃ ὅλα τὰ λόγια, ποὺ πρόφερε ὁ Ἀντώνης κι' ἡ Ἀτσιγαγοπούλα κι' εἶχε καταλάβει ὅτι ἡ γῆ ἀνοίξε γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ ἄσυλο.

Μὰ ποῦ!... Καὶ πῶς!... Δὲν ἤξερε τίποτε σχετικῶς, γιὰ τὴν δὲν μποροῦσε νὰ δῇ τίποτε...

Μὰ ἡ σελήνη πρόδωσε τοὺς φυγόντες... Κι' ἔτσι σὲ μιά στιγμὴ, ὁ Πεϋρόλ εἶδε τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιο χάθησαν μέσα στὴ γῆ καὶ διέκρινε καθαρὰ τὴ ντόνα Κρούζ. Ὡ- τώσο, δὲν μπορῆσε νὰ δῇ τὸ πρόσωπο τοῦ σωτήρος της...

Ποῖός ἦταν τάχα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!...

Τώρα ὁ ἄνεμος εἶχε διώξει ὅλα τὰ σύννεφα καὶ τὸ περιθώλι φωτιζόταν ἄπλετα.

—Ἄπ' ὅπου πέρασαν αὐτοί, θὰ περάσουμε κι' εμεῖς! σκέφτηκε ὁ Πεϋρόλ... Ὁ Γκονζάγκας μπορεῖ νὰ κοιμᾶται, ὅταν ὁ Πεϋρόλ ἄγρυπνε!... Μὰ αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία θὰ τοῦ στοιχίῃ ἀκριά, ἂν θελή νὰ τὴν πληρῶσῃ μὲ τὴν ἀξία της.

Καὶ μὴν ἔχοντας πειὰ νὰ κάνῃ τίποτε σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ξαναβῆσάν νὰ σοῦρνεται... Κάθε κίνησί του, τὸν ἔκανε νὰ στεναχθῆ ἀπὸ πόνο...

Τώρα ἔβλεπε τὴν πόρτα ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε βγεῖ στὸν κῆπο καὶ κατέβαλε ἀνεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ τὴ φτάσῃ.

Κρῦωνα, τρεμουλιάζε, τὰ δόντια του χτυποῦσαν...

Μὰ αὐτὸ ποὺ ὁ Πεϋρόλ φοβόταν περισσότερο, ἦταν μήπως λιποθυμήσει, πρὶν φτάσῃ στὴν πόρτα... Γιατὶ οἱ πυγᾶδες θ' ἀπομακρυνότουσαν πολὺ, πρὶν ἐκεῖνος ἐμπνησῇ τὸν Γκονζάγκα καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ἡ πόρτα ἦταν πολὺ κοντὰ... Μερικὲς ἀκόμα προσπάθειες...

Ἐπρεπε νὰ τὴ φτάσῃ... νὰ σκαρφαλῶσῃ... νὰ τὴν ἀνοίξῃ... Μὰ ἡ προσπάθειά του τὸν εἶχε ἐξαντλήσει...

Ἔνα σύννεφο πέρασε μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του... Καὶ σωριαστῆκε ἀσάλευτος καταγῆς.

VIII

ΥΠΟΓΕΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Ἡ Ζασέντα μῆς στὴν κοινὴ σάλλα τοῦ παιδοχείου, ἀκούγε τοὺς θορύβους αὐ' ἔξω, κι' ἀνεירוπολοῦσε.

Συγχρόνως, προσεχέως ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν ψυχὴ της καὶ πολ- λὲς φορές εἶχε γονατίσει μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα, μὲ τὰ μῦτια στὸν οὐρανὸ, ἀξιολατρευτὴ καὶ μετααποφθνήμην.

Δὲν ἔμοιαζε τώρα καθόλου μὲ τὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία, πρὸ δύο ἡμερῶν, ἔπιπε σὰν στρατιώτης, καὶ μὲ τοὺς ὤμους καὶ τὰ στήθη γυμνά, τραγουδοῦσε ἕνα βασκέζικο τραγούδι.

—Ποῦ νὰ εἶνε; ἀναρωτιόταν. Μπόρεσαν νὰ μπουῖν στὸ πηγάδι, ἢ κανένα ἐμπόδιο τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο;... Αὐτὲς ἡ φτωχὲς κο- πέλλες δὲν θὰ φορηθοῦν μέσα στὸ ὑπόγειο, ὅπου δὲν περνᾶν πο- τέ μόνι μου, ὅταν πηγαῖνω στὸ βουνό:

Ἀπὸ τὴ διπλανὴ σάλλα ἀκού- γόντουσαν τὰ βαρεῖα ροχαλητὰ τοῦ Γκονζάγκα καὶ τῶν φίλων του.

(Ἄκολουθεῖ)

